

KESZTHELYI GYÖRGY

Élő és halott kiesések

Deletálál

(Dr. Gatty utolsó feljegyzése)

Deletálál – üzenéd minap, azazhogy
eltörölél – vagy ki – (vajh mely zeneműből
gondolád, hogy csak úgy kivethetsz egy hangot?)
tudhatád tán (de hát oly kevésé ismersz),
hogy a nagy szavakat én semmivé párlom.
Egyszer majd, idők múltán – értelmedig érik,
mily fordítva történe mindez: elnapoltalak
egyelőre beláthatatlan időre – ámde
nem nagyzolásból vagy vezérhím-gógból,
nem is asszonyi cyberfitogtató
mártásba tunkolva, miként kegyed tevé,
hanem azért, mert énnám rendszerint
ekképpen változik a bútorok rendje:
hol itt, hol meg ott helyezkedik el
kedvenc karosszékem, dolgozóasztalom –
azt sem tudom soha, ki fogja túlélni
mindezt: én-e, avagy a büszke társadalom...

Delila

Miként a buldózer sárkányt alakított,
úgy játszott velem gépszörnyet Delila;
ahogy az is néhány istentelen
csapással separt el egy egész emeletet –
valahogy úgy...
Figyeltem szadista pofáját, ahogy
roppantott ajtót, ablakkeretet,
ahogy még csak esélyt sem adott
téglának, malternek, vasszerkezetnek.
Megszámoltam: pontosan hat foga volt.

A kis fülkében buzgólkodó melós
beleadott ám apait-anyait,
ott verte agyon – helyben – feleségét,
taglózta le anyósát büntetlenül.

Nos, valami hasonló szerepet választott
Delila egyszer, merthogy ily módon

simán átmenthette közös bűneinket
oda, ahol mindig van tél- és térerő –
osztott-szorzott nyelve Sámson-fürtöket,
hisz senki sem nézheti deviánsnak így,
nem üthet nevére fekete pecsétet –
teszi a dolgát, mindössze ennyi –
s tudomásul veszi a jól informált világ.

Az első tél bére

(N)

Az első gyors érkezésével egy időben virrad,
ajkaid között ébredő élő-vörös fények
számolják ki az első tél gödrének bérét;
nemrég volt iszonyat térhasadásai
örök varratot hagytak a fiúfrizurás képen
(a festő már rég nem alszik – többnyire halott folt ő),
de a tengermély kockák éber szívverése –
bizony láttam, ahogy te is rákapcsolódtál...

Ébresztő! – csorog az ereszekről ingem alá
csillapíthatatlan, jéghideg üdvözülésed.

Utóhang

Pihen a buldózer

Elpihent. Rémitő feje
a hullákon. Teste kissé
oldalra dől, mintha gondolkodna.
Ez most vagy a lelkiismeret
testbeszéde, vagy újabb terveké.
Ki tudja. Én nem. Én csak gondolom,
saccolom a felvetődéseket.
Mert aki egymagában
ilyen pózban áll-fekszik moccanatlanul,
eleve gyanút kelt, főleg, ha
ismerjük az előzményeket.
Főleg, ha láttuk őt működés közben.
Ha figyeltük arcát, mozdulatait.
Akkor.

2011. január 28.

